

Arrest

nr. 243 090 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VERMOOTE
Léon Stynenstraat 75 / C
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VERMOOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfrecht van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van zijn vader M.T., van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 26 mei 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

- De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader T.,M. (...) van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn stiefvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het kader van de aanvraag werden volgende bewijzen voorgelegd dat hij ten laste was/is van de referentiepersoon:

- *Lijst verzendingen van geld via Moneytrans vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.08.2015, 04.07.2015 en 30.05.2015*
- *Verzendingen van geld zonder een afzender of ontvanger dd. 14.01.2019; Kassaticketen uit Colombia*
- *Facturen of geldstorting? op naam van betrokkene: deze zijn in het Spaans, er kan niet achterhaald worden wat deze documenten juist zijn.*
- *Geldstorting op naam van een derde via Western Union dd. 22.10.2019; Geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde (ongedateerd); Onleesbare geldstorting via Western Union*
- *Loonfiche Gemeente Hellevoetsluis november 2019 op naam van betrokkene*
- *Attest OCMW Boom dd. 12.12.2019 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon*
- *Getuigschrift m.b.t. de behandeling dd. 27.11.2019 op naam van betrokkene*
- *Spaanstalig document dd. 17.12.2019: echter, gezien deze gegevens niet werden vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, kunnen ze niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *Rekeninguittreksels dd. 26.08.2019, 26.07.2019, 26.06.2019: inkomsten van de referentiepersoon*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van a referentiepersoon.

Het onvermogen en de financiële afhankelijkheid is onvoldoende aangetoond.

Er zijn wel bewijzen van geldstortingen van de vader aan zijn zoon, maar deze stortingen zijn uiterst beperkt en onvoldoende recent om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Het zijn slechts 3 geldstortingen in 2015 aan betrokkene, de andere voorgelegde geldstortingen zijn allen naar derden of kan de ontvangen/verzender niet achterhaald worden.

Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Er werd door verweerder geen administratief dossier neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/59, §1, van de vreemdelingenwet worden de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert drie middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

"A. Eerste middel: schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Uw Raad treedt bij het beoordelen van de motiveringsplicht niet weliswaar niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Er dient enkel of de overheid (in casu de Dienst Vreemdelingenzaken) in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst uw Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Welnu, uit de motivering van de beschikking blijkt dat verweerder wel degelijk op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Ingevolge artikel 40bis, § 2, 3° Vreemdelingenwet kunnen bloedverwanten in neergaande lijn, boven 21 jaar, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, genieten van een recht op gezinshereniging met de EU-onderdaan die verblijft in België. Meerderjarige kinderen kunnen dus

slechts een verblijf in België aanvragen indien ze financieel en materieel ondersteund worden door een ascendent (bloedverwant) die in België verblijft.

De ascendent, referentiepersoon waarvan sprake in de beslissing van DVZ, betreft de heer M. T. Q., die de biologische vader van verzoeker betreft.

De bestreden beslissing vermeldt echter:

“Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn stiefvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.” (eigen onderlijning)

Dit is evenwel foutief. De persoon in functie van wie verzoeker het verblijfsrecht vraagt is immers niet zijn stiefvader, maar wel zijn biologische vader. De beslissing, die verkeerdelijk verwijst naar de hoedanigheid van stiefouder in plaats van biologische ouder, is bijgevolg op onredelijke wijze genomen.

De wet schrijft echter de biologische band voor. De beslissing is dan ook genomen op basis van een verkeerd uitgangspunt, namelijk dat de heer T. Q. de stiefvader zou zijn, en niet de biologische vader, en er dus geen bloedverwantschap in neergaande lijn zou bestaan.

Verkeerde motieven, en tegenstrijdige motieven (die elkaar opheffen), betreffen een gebrek in de motivering en betreffen bijgevolg een schending van de formele motiveringsplicht (RvV 24 februari 2016, nr. 162.708. 13 februari 2018, nr. 199.668).

De beslissing d.d. 26 mei 2020 dient dan ook te worden vernietigd.

B. Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht

Verwerende partij is op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen en moet een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval gebeuren (A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Mechelen, 2012, 62).

In de beslissing wordt opgenomen:

“facturen of geldstortingen? Op naam van betrokkene: deze zijn in het Spaans, er kan niet achterhaald worden wat deze documenten juist zijn.”

“Spaanstalig document dd. 17.12.2019: echter, gezien deze gegevens niet werden vertaald in één van de drie landstalen of in het Engels, kunnen ze niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Verweerder vermocht deze stukken evenwel niet buiten beschouwing laten.

Vooreerst blijkt nergens uit dat de overlegde stukken in één van de drie landstalen of in het Engels moeten meegedeeld worden, daar principieel slechts één document in de Nederlandse taal moet vertaald zijn, met name de geboorteakte (zie daartoe stuk 2).

Een zorgvuldig handelend bestuur kan daarenboven niet zonder meer stukken niet in beschouwing nemen zonder hierover (bijkomende) uitleg te verzoeken bij de verzoeker. Een dergelijk handelen strookt niet met de verplichting dat een het bestuur zich voldoende moet informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Zo stelde de Raad van State dat het nakomen van een hoorplicht een correcte feitenvinding in de hand kan werken (RvS 22 oktober 1985, nr. 25755).

Daarenboven vermeldt de beslissing:

“getuigschrift m.b.t. de behandeling dd. 27.11.2019 op naam van betrokkene”

Op dat stuk wordt in de beslissing evenwel niet teruggekomen. Desondanks wordt door verweerder de conclusie gemaakt dat verzoeker “noch afdoende heeft aangetoond effectief ondermogen te zijn, noch

afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het lad van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. "

Daarmee wordt voorbijgegaan het kwestieuze stuk, waaruit de medische antecedenten in Colombia blijken. De beslissing gaat hoegenaamd niet in op de situatie waarin verzoeker zich bevond in Colombia. Het afgaan op het ontbreken van een document zonder acht te slaan op de andere stavingsdocumenten waaruit kan blijken dat aan de voorwaarde wel is voldaan, is geen zorgvuldig handelen (RvS 10 mei 2010, nr. 203.806)

Verweerder had, alvorens de beslissing te nemen, verzoeker hierover dan ook moeten interpellieren en hem de nodige informatie moeten laten overleggen.

De beslissing d.d. 26 mei 2020 dient dan ook te worden vernietigd.

C. Derde middel: schending van de hoorplicht

Het recht om gehoord te worden betreft een algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie. Het Hof van Justitie stelt dat het hoorrecht inhoudt dat eenieder moet worden gehoord alvorens jegens hem een een voor hem nadelige beslissing wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M./ Ierland, T.Vreemd. 2013,91).

Het Hof voegde daaraan toe dat het hoorrecht moet worden geëerbiedigd indien de vreemdeling in geval van toepassing van dit beginsel elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing van de overheid had kunnen leiden (HvJ 10 september 2013, C-386/13, PPU, M.G. en N.R. / Nederland, Rev.dr.étr. 2013, 531).

De rechtspraak van Uw Raad en van de Raad van State liggen daarmee in lijn (zie, onder andere, RvS 3 februari 2016, nr. 233.719 en RvV 24 juni 2014, nr. 126.158).

Het is duidelijk dat een afwijzing van het aanvraag voor een verblijf een nadelige beslissing betreft. Het hoorrecht is dan ook van toepassing en moet uitgevoerd worden voorafgaand aan het nemen van deze beslissing.

Temeer verweerder bepaalde door verzoeker aangereikte stukken zonder daarvan enige kennisgeving te geven, buiten beschouwing laat, doet besluiten dat het hoorrecht hier had moeten uitgeoefend worden, daar de elementen die zou worden voorgelegd aanleiding hadden kunnen geven tot het nemen, door verweerder, van een andere beslissing.

Verzoeker had dan immers de nodige context kunnen geven rond deze voorgelegde documenten, waaruit zijn onvermogenheid, opname in het ziekenhuis en de steun van zijn vader bleek. Dit handelen van de verweerder heeft er in casu toe geleid dat verzoeker niet op kwalitatieve wijze werd gehoord.

Ook om die reden, zowel afzonderlijk gelezen als in samenhang met het tweede middel, dient de beslissing d.d. 26 mei 2020 te worden vernietigd."

3.2. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht en in het tweede middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Gezien de nauwe samenhang zullen deze middelen samen worden behandeld.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat de motivering geenszins kan worden aanvaard, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is *in casu* determinerend gesteund op de vaststelling dat verzoeker niet aantoont dat hij voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De stavingsstukken die verzoeker voorlegde, werden daarbij beoordeeld als volgt:

“Lijst verzendingen van geld via Moneytrans vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.08.2015, 04.07.2015 en 30.05.2015

Verzendingen van geld zonder een afzender of ontvanger dd. 14.01.2019; Kassaticketen uit Colombia Facturen of geldstortingen? op naam van betrokkene: deze zijn in het Spaans, er kan niet achterhaald worden wat deze documenten juist zijn.

Geldstorting op naam van een derde via Western Union dd. 22.10.2019; Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (ongedateerd); Onleesbare geldstorting via Western Union Loonfiche Gemeente Hellevoetsluis november 2019 op naam van betrokkene

- Attest OCMW Boom dd. 12.12.2019 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon Getuigenschrift m.b.t. de behandeling dd. 27.11.2019 op naam van betrokkene

Spaanstalig document dd. 17.12.2019: echter, gezien deze gegevens niet werden vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, kunnen ze niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Rekeninguittreksels dd. 26.08.2019, 26.07.2019, 26.06.2019: inkomsten van de referentiepersoon”

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, diende hij, overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon en dit reeds in het land van herkomst. Het is aan verzoeker om hieromtrent de nodige bewijsstukken voor te leggen. Verzoeker dient alle elementen aan te brengen die zijn aanvraag kunnen rechtvaardigen zodat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volle kennis van zaken een beslissing te nemen. Derhalve volstaat het niet een begin van bewijs, zoals documenten in het Spaans zonder vertaling in één van de landstalen of in het Engels, over te maken en te verwachten dat verweerder verder onderzoek voert. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer op de rechtsonderhorige (*cf.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450, *DE GRAEVE*) en verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op verweerder. Waar verzoeker beweert dat enkel zijn geboorteakte vertaald diende te worden, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door de stukken die niet vertaald werden in één van de drie landstalen of in het Engels buiten beschouwing te laten. In de mate dat verzoeker beweert dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door verzoeker niet te contacteren met het oog op het bekomen van een vertaling van de documenten in het Spaans, is dit niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat de getuigenis met betrekking tot de behandeling die verzoeker onderging in Colombia wel degelijk aantoont dat hij ten laste was van de referentiepersoon in zijn land van herkomst. Uit de lezing van dit stuk, zoals door verweerder toegevoegd aan zijn nota met opmerkingen, kan enkel worden afgeleid dat verzoeker van 12 december 2018 tot 20 november 2019 verbleef in een therapeutische gemeenschap ten gevolge van zijn chronisch en dwangmatig gebruik van psychoactieve middelen. Uit dit stuk kan niet worden afgeleid dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

3.4. Waar verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing foutief vermeldt dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn stiefvader, stelt de Raad vast dat de in de bestreden

beslissing inderdaad één keer wordt gesteld dat de referentiepersoon verzoekers stiefvader is. Verzoeker diende wel degelijk een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn vader en niet van zijn stiefvader. Er dient te worden vastgesteld dat verweerder een materiële vergissing maakte bij het opstellen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt meermaals vermeld dat verzoeker een aanvraag indiende in functie van zijn vader. Deze materiële vergissing heeft geen invloed gehad op het weigeringsmotief in de bestreden beslissing en heeft verzoeker aldus niet gegriefd.

3.5. Waar verzoeker in het derde middel een schending van de hoorplicht aanvoert, wordt erop gewezen dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Het volstaat dat de aanvrager de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT